

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΗΣ «ΜΠΟΥΕΝΑ-ΕΣΤΡΕΛΛΑ»

ΤΟΥ JACQUES CONSTANT

Η «Μπουένα Έστρέλλα» αφού βιόρασε και σήκωσε τις χοντροές αλυσίδες της, σφύριζε μιιά-δυό φορές δυνατά και σε λίγο άρχισε να σκίζει τα γαλάζια νερά του Ειρηνικού Ωκεανού. Από τις ψηλές γέφυρές της, πλήθος από λευκά μαντιλάκια άρχισε να ζουρνιόνται πέρα προς την άκρη και άλλα τόσα μάτια-άγαπημένα μάτια —βοηρωζώθηκαν με δάκρυα νοσταλγίας. Μόνο εγώ μίς' αυτούς όλους τους ταξειδιώτες, έφευγα εύτοχισμένος και ήσυχος, γιατί δεν άφηνα σάν κι' αυτές, κανένα γνωστό, κανένα φίλο, καμιά άγάπη στην ξένη αυτή γή. Η μόνη μου σκέψη ήταν πως, όσο το δυνατόν γρηγορότερα, να φθάσουμε στο Βαλπαρέζο, όπου με καλούσαν σπειργόντες σπουδαίες οίζογενειακές όποθέσεις μου.

Άκουμπισμένος σε μιάν άκρη του κιγκλιδιώματος της μπροστινής γέφυρας κοιτούσα την ήλιοφωτισμένη ξηρά να χάνεται σιγά-σιγά απ' τα μάτια μου, και τα λευκά σητάκια της πολιτείας που άφηνανε να σβύνονται όλοένα στά βάθη της μεγάλης θάλασσας που είχαμε άρχισει να διασχίζουμε. Έξαφνα, έζει που καθόμουν και κοιτούσα άποροσοφημένος από χίλιες δυό σκέψεις, άουθα πλάι μου μιιά βορρανή φωνή να μου λέη... — Τι πληρική... θέα! Κύριε...

Έστρινια το κεφάλι. Ο συνομιλητής μου ήταν ένας γλωμός άνθροπάκος, στραβομούτσουνος, χωρίς σακκάκι, με κάτι μικρά ματάκια, που έλαμπαν κάτω από δυό πυκνά φρύδια. Ήταν ο ίδιος έξεϊ-νος που, λίγο πριν ξεκινήσουμε, είχε στήσει μιιά δόλοκληρη συζήτηση με τον καπετάνιο μας, για το φόρτωμα των άποσκευών του. Μου φαίνεται μάλιστα που είχε καταφέρει να τά φροτώση με μεγάλη έξκταση του έιαιτη-οίου του, γιατί τον είχα ιδεί κατόπι, να έπιβλέπη, γελαστός, την τοποθέτηση, των τριών πελοσίων κλουβιών του, τα όποια ήταν δεμένα το ένα πίσω από το άλλο, με κάτι χοντροές αλυσίδες, που σούζαναν μεγάλο κακό να της βλέπης...

Αν ξερω γιατί, εθδής άιέσως μόλις είδα αυτόν τον άνθροπο αισθάνθηκα μιιά άκατανίκητη άποστροφή άπέναντί του. Έκεινο το φευγαλέο πονηρό βλέμμα του, τα άίαισια και χοντροφτιασμένα μούτρα του και έν γενέει όλο το χυδαίο παρουσιαστικό του μου έδιναν στά νεύρα. Μόλις γύσισα το κεφάλι μου και ξαναείδα τα ένοχλητικά μοχθηρά μάτια του, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την άπέ-χθειά μου και, άπαντώντας του, μ' ένα μονοσύλλαβο, του έγύρισα τα νάτα και πέρασα μπροστά στη γέφυρα, κοντά στη θέση του καπετάνιου. Η στάση μου αυτή, είμαι βέβαιος, δεν θά του έδειξε καθαρά, πως δεν ήθελα νάχω καμιά σχέση μαζί του.

Η τύχη όμως τάφερε να τον ξαναϊδω πάλι το μεσημέρι στο τραπέζι καθισμένο στά δεξιά μου και να μη μπορώ, αυτή τη φορά, ν' άρνηθω τις χίλιες δυό περιποι-ήσεις, που άρχισε να μου κάνη, σε όλη τη διάρκεια του γεύματος. Έζει έιαθα πως όνομαζότανε Αντώνιος Γκοντζάλες και πως έξασκούσε το επάγγεμα του για-

τρού στη Νάη. Την όσα που τρώγαμε βρήκα την ευκαιρία να τον προσέξω περισσότερο. Είχε ένα κεφάλι μικρό σάν πηλονι με μεγάλη φαλακρά στη μέση. Τ' αυτιά του προσέξιναν στις έπάνω άκρες τους και τα χείρα του καταλήγανε σε κάτι χοντροά και παχουλά δάχτυλα σκεπασμένα από μαύρες πυκνές τοίχες. Έκτός όσους του άκουσιου αυτού τύπου που είχα στά δεξιά μου στο τραπέζι, στο γεύμα αυτό γνώρισα και δυό ξένες γυναίκες που είχα την εύτοχία να τις έχω άπέναντί μου. Ήταν μητέρα και κόρη και πήγαιναν κι' αυτές μαζί μου στο Βαλπαρέζο. Η κόρη, ή Έντα Σολάο, ήταν όμοιάτη, με μεγάλη παρξένα μαύρα μάτια, ντυμένη με πολύ γοστό και άράναστη πολυτέλεια. Εθδής από την πρώτη ματιά που της έσοξα φαίνεται πως θά συνεννοήκαμε καλά, γιατί, κι' αυτή κι' ή μητέρα της, φρόντιζαν να μου άνοιγουν πρώτες κουβέντα και να με περιποιούνται όπως μπόρουναν στο τραπέζι που τρώγαμε.

Μόλις τελειώσαμε το τραπέζι και είχαμε πάρει πειά και τών καφέ μας, έπρότεινα να κάνουμε μιιά βόλτα, ως έξω στη γέφυρα. Η δεσποινίς Έντα κούταξε μιιά στιγμή την μητέρα της, ή όποία της έγγνεψε άιέσως πως θάπρεπε, χωρίς άλλο, να μου κάνη συντροφιά, έπειδή αυτή, καθώς μίς ειπε, ήταν λίγο χαλασμένη και δεν θά μπόρουνε νάνεβη μαζί μας στη γέφυρα, άν και το επιθυμούσε «πολλά πολύ».

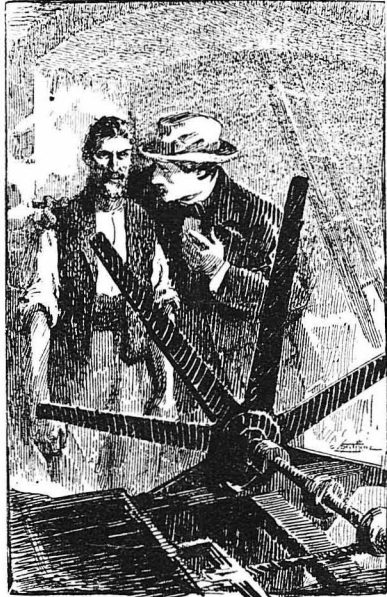
Έτσι κ' ή Έντα και εγώ κοιτούσαμε σε λίγο μονάχοι την άνοι-κτη θάλασσα, ή όποία κάτω από ένα γαλανό και καθαρότατο ουρανό άπλωνότανε μεγαλοπρεπής και χαμότανε πέρα στα βάθη του σσοτεινού όθ'όρντα... Τα μάτια της Έντας πέσανε δυό-τορις φορές στά δικά μου και με κάποιου μυστική γλώσσα μίλησε χοντροά ο ένας στην καρδιά του άλλου... Πόσο εύκολα μπορεί κανείς ν' άγα-πήσει στα ταξείδια !

Το ίδιο βράδυ, μετά το φαί, εγώ, ο Γκοντζά-λες, ή Έντα Σολάο και ή μητέρα της, αφού παίξαμε λίγο πόκεο, χωριστήκαμε πολύ άργά για ν' άναπαυθούμε λιγάκι στις καμπίνες μας.

Το ταξείδι μας ήταν μέχρι της στιγμής έξει-νης πολύ ευχάριστο. Η θάλασσα ήσυχη χωρίς καθόλου κύμα και ο ουρανός χωρίς σύννεφα, καθαρός, άφηνε τον ήλιο να λάμπη όλο χαρά στο στερέωμα... Το πρωί έπάρκαμε κοντά στη γέ-φυρα μαζί με την Έντα και με τον Γκοντζάλες, ο όποιος έξησασ να πω, ότι δεν έκανε ούτε μιιά στιγμή να κατασώη με τα μαζρά και άίαισια μάτια του τη δυστριχημένη τη μικρούλα, την όποία εύρισκε φαίνεται, πολύ συμφωνη με τα γούστα του, χωρίς να ούτσηση ο άσχημάνθρωπος άν έκεινή τον συχαινότανε ή όχι και άν δεν μπο-ρούσε, από εθγένεια, να του το δείξη πιώ κα-θαρά...

Μιιά στιγμή, έκει που καθόμαστε και οι τριές στη γέφυρα, ο Γκοντζάλες κάτι πήγε να πη, άρκετά πειραχικό στην Έντα, αλλά έκεινή απέ-στροφες γοήγορα τα βλέμματά της από πάνω του και τράβηξε την καρέχλα της κοντά στη δική μου...

— Μπά! γιατί πολύ σοβαρή σήμερα! της

Χλωμός και κακομούτσουνος...

λέει τότε ο άσημάνθρωπος αυτός ειρωνικά...

— Θά σάς παρακάλεισο, κόριε, να μη με πειράζετε πιά, τού άπάντησε τότε εκείνη θυμωμένα.

— Ο Γροντζάλες όμως, χωρίς να περμένει και πολύ, άφου φιδύορισε κάτι σε μιιά γλώσσα ακατάληπτη, σηκώθηκε και όρμησε προς την Έντα για να την φιλήση !...

— Εξείνη έβγαλε μιιά φωνη και ήθελε κοντά μου, πιάνοντάς με άπ' τού χέρι. Ήταν καιρός να επέμβω βέβαια :

— Τι ζητάτε να κάνετε, κόριε, τού φωνάζω, μπαίνοντας στη μέση...

— Με τούς άλλους ξέρετε και χαχανίζη... φιδύορισε, αυτός και με τράβηξε με τού σκοπό να με βγάλη άπ' τη μέση, για να φέρη εις πέρας τού σκοπού του.

— Κτήνος... άτιμε, τού φώναξα τότε και τόν έσπρωξα δυνατά με μιιά γρηή γροθιά που τόν έκανε να βρεθη τοια βήματα πιο πέρα. Πας' ολίγον να πείση στη θάλασσα. Στρωχόθηκε εντυχώς σ' ένα σχοινί και έτσι στάθηκε κατακτινός άπ' τού θύμι του και άρχισε άγορευμένος να με κοιτάζη στα μάτια, χωρίς να τολιά να μου μιλήση.

— Τράβηξα για κάθε ένδεχομένο, τού πλάσνοντζ, που έφερα πάντοτε έπάνω μου και τού ξαναφώναξα :

— Άν ζάνης κι ένα βήμα, σου τινάζω τού μυαλά στον άέρα...

— Γύρω μαζεύτηκαν όλοι οι έπιβάτες της γέφυρας περιερίω να μάθουν τού έπεισόδιο. Ο Γροντζάλες κάτι πήγε να πη στρεφόμενος προς τού πλήθος για να δικαιολογηθή, ότι τάχα τόν άπειλούν χωρίς λόγο, αλλά τού όνομά του ήταν τόσο άντιπαθητικό, σε όλους τούς ταξείδιώτες, ώστε κανείς δεν τούδωσε ούτε την παραμικρή προσοχή.

— Χορίς να προσέθεσο τίποτ' άλλο, έβγαλε πάλι τού πιστόλι μου στη τσέπη και είπα στην Έντα Σολάο, να κατέβουμε στις θέσεις μας. Την στιγμή που μπαίναμε στη είσοδο της Α' θέσεως συναντηθήκαμε στη πόρτα με ένα γνωστό μου Άμερικανό, συνταξιδιώτη και παλιό φίλο, στον όποιον και διαγγέθηκα, με λίγα λόγια, τού έπεισόδιο που μας είχε συμβη στη γέφυρα...

— Προσέχτε ! μου λέει τότε εκείνος, άφου μ' άκουσε. Χρειάζεται να προσέχη κανείς πολύ αυτόν τόν άνθρωπο, για τόν όποιο κανείς δεν ξέρεει ούτε πούθε έρχεται, ούτε που πηγαίνει μαζί με αυτό τού καταραμένα έμπορεύματα, που σέρνει μαζί του...

— Ποιά έμπορεύματα ; ρωτάω άμέσως...

— Δεν ξέρετε πώς έχει μαζί του τούα κλουβιά γεμάτα παντός είδους φειδια...

— Άνατορίμασα μιλις τ' άκουσα αυτό, έπίσης και ή Έντα ταραχτήκε. Άφου μ' εύχαρίστησε τέλος για τή στάση που έδειξε άπέναντί της, μ' έχαρτήσε κι' έφερε.

— Όταν ήμينا μαζί με τόν άμερικανό έμαδα ότι ο Γροντζάλες διέδιδε άπλως ότι ήταν γιατρός, χωρίς να είνε και ότι τού μόνο έλάγγελα που έκανε από χρόνια ήταν τού να μεταφέρει διάφορα φειδια από την Άμερικη στην Ευρώπη και τανάπαλιν, τού όποια, άφου τά έξημέρονα, τά πουλούσε ύστερα σε διάφορους.

— Άφου εύχαρίστησα τού φίλο μου για τις χρησιμότερες πληροφορίες που μου έδωσε τόν καιρότησα και κατέβηκα προς συνάντησή της Έντας.

Τ' άλλο πρωί μ' έξόπησαν κάτι φοβερές κραυγές, που μ' έκαναν να πεταχτώ άπ' την καμπίνα και να κοιτάξω άπ' τού μικρό παραθύράκι της θάλασσα, μήπως είχαμε και μιιά τριζυμιά και μιιά άπειλούσε κανέναν ζίνδουνο ναυαγίου. Η θάλασσα όμως ήταν όλος και χθές ήσυχη, χωρίς την παραμικρή ταραχή.

Ντύθηκα και πεταχτήκα έξω. Δεν είχα όμως προχωρήσει τρία βήματα όταν βρέθηκα πού έκανε να πρσινίσω άπ' τού φόβο μου και να πιστώ στον τοίχο τού διαδρόμου για να μη πέσο κάτω. Στην άκρη της τραπεζαρίας που άνοιχταν μπροστά μου είδα έναν από τούς καιμαρότους της Α' θέσεως, τυλιγμένο από ένα πελώριο χοντρό φειδι, να βογγάει και να βγάξει

κόκκινους άφρους άπ' τού στόμα. Τάχασα και δεν ήξερα τι να κάνω. Μ' ένα πλήθια ξέφυγα, γύρισα πίσω και από την δεύτερη σκάλα ανέβηκα στο διαμέρισμα της Β' θέσεως. Εξεί όμως νέο φριχτό θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια μου. Μιά νέα γυναίκα στέναζε κι' αυτή έαλωμένη, έφω γύρω από τού λαμό της την έσφιγγε μιιά πελώρια όχη, με άνοιχτό τού στόμα της...

— Θεέ μου ! τού φειδιού τού Γροντζάλες ! φώναξα και χωρίς να χάσο καιρό, τρέμοντας από τού φόβο μου, κατόρθωσα να πηδήσο από τή σκάλα και να περάσο προς τού σαλόνι που είναν άπέναντί από τή δεύτερη θέση. Εξεί βήκα δυό-τρεις επιβάτες που μαζεμέντοι σε μιιά γωνιά, κατακίτηνοι κι' αυτοί, μου φώναζαν...

— Άπ' έδω, κόριε, φυλαχθήτε. Βγήκαν ένα σωρό φειδια άπ' τού κλουβιά του και τριγυρίζουν στο πλοίο...

— Προζώρησα, πήγα κοντά τους, αλλά δεν μπορούσα να μείνω πουδ' έζέ. Ο νους μου έπεσε στην Έντα και στη μητέρα της. Τι να γινόντουσαν τώρα οι δυστυχισμένες, μ' αυτό τού κακού που μας βρήκε !

— Τρελλός από τού φόβο μου αλλά και από την αγάπη μου για τήν Έντα, άποφάσισα να κατεβώ πάλι στην Α' θέση, παίρνοντας όλες τις δυνατές προφυλάξεις...

— Δεν είχα όμως προστάσει να κατεβώ καλά καλά, όταν διακρίνω κάτω την Έντα που λιποθυμισμένη... Κοντά της ένα μαύρο φειδι που πρώτη φορά έβλεπα στη ζωή μου, γλιστρούσε σιγά, άναποφάσιστα προς τού μέρος μου.

— Στάθηκα με κοιμητή την άνάσσα μου. Τι να κάνω ! Ο φόβος μου άπ' ένός και άπ' έτέρου τού ένστικτο της άυτοσυντηρήσεως, μ' έκανε να περμένω έξέει χαροφένος στη θέση μου, μη τολμώντας να κίνο βήμα... Δεν θυμάμαι πόση ώρα στάθηκα έτσι σ' αυτή τή θέση. Η Έντα άνάσαινε βαθειά και ή αναπνοή της διεκόπητε που και που από μερικά έλαφρά βογγητά. Τού φειδι τριγυρίζε γύρω της χωρίς να την πειράζη... Έξω οι φωνές τών έπιβατών άκούγοντουσαν δυνατά να καλούν σε βοήθεια...

— Σε μιιά στιγμή γύρισα και είδα άπέναντί μου τήν κυρία Σολάο να μου φωνάζει έξαλλη...

— Άχ ! άχ ! Παναγία μου... Η κόρη μου... Η κόρη μου... Καθήχαμε...

— Προσπάθησα να τήν ήσυχάσο τραβώντας την από τού μέρος αυτό, για να μην δη τήν κόρη της σ' αυτή τήν κατάσταση και διευδινώχα μαζί της προς τόν κατεπάνω που ήταν έξέει κοντά στη γέφυρα.

— Τόν βοήχαμε κι' αυτόν σε καιρή κατάσταση...

— Τέτοιο κακό, ποτέ μου δεν τού είχα ζανιάδη, μς είπα... Εντυχώς τώρα σε λίγο, σ' ένα τέταρτο, φήθανομε στη Κάλντερα και έξέει θά ζητήσομε βοήθεια...

— Βγήκαμε πολλά φειδια ; τόν ρωτάω.

— Εντυχώς μόνο 5. Όσα ήσαν στο πρώτο κλουβί, που άνοιξε, που άπάντησε ο κατεπάνω...

— Και ό... εκείνος που τάφερος ;...

— Τόν χάσαμε, μου λέει, πιάνοντας ο ίδιος τού τιμόνι. Φαίνεται πως θά βγάζε στην σκάλα που πιιάσαμε πριν...

— Τόν άθλιο !... φιδύορισε. Θέλει κρέμασμα...

— Σ' ένα τέταρτο, πραγματικώς είμαστε στη Κάλντερα. Σφρηξίσαμε δέκα φορές δυνατά για να δείξομε πως άπειλούμεθα από μεγάλο ζίνδουνο και σε λίγο έφθασε μέσα στην «Μπουένα Έστρέλλα» ο αστυνόμος, ο λιμεναρχής και 3-4 γιατροί, με ένα σωρό χοροφύλακες και ναύτες.

— Με πολλούς κόπους καταφέραμε και σοτώσαμε όλα τού φειδια που είχαμε βρει έξω. Εντυχώς δεν σημειώθηκαν πολλά θύματα, εκτός από δύο καιμαρότους και 3-4 έπιβάτες.

— Η μικρή μου Έντα, είχε κι' αυτή δαγκωθή από τού φειδι που είχα ιδεί πριν να τριγυρίζει δίπλα της, αλλά ο Θεός έδωσε και δεν ήταν δηλητηριώδες αυτό τού βρωμερό έρπετο. Με τή βοήθεια τού γιατρού τήν συνεφέραμε σε λίγο στην αισθήσεως της και έτσι τήν ξελώσαμε ύστερα στο κρεβάτι της καμπίνας της...

— Σε λίγη ώρα, όταν έφθασε από τήν Κάλντερα, ή Έντα άνοιξε τού μάτια και με είδε να κάθομαι κοντά της.

— Τι κακό ! Τί όργη θέσο ήταν αυτή μου λέει, σάν να ζυπούσε από όνειρο...

— Άς μη μιλούμε πια γι' αυτό, Έντα. Πέρασε ! Τού Βαλπαρέζο, όπου είναι θά φαγη σε λίγο !...